

Szegedi prádés kocsisok

II. (A Délmagyarország munkatársától) Lázár György polgármester nagyon szerette a szép kocsiakaszt, de az igazi lószakértő öreg Pálffy Ferenc volt, akit annakidején úgy csabított el tanyai gazdaságából a közügy, mint valamikor Cincinnátust.

Az ő polgármesterségekor még nem járt a hivatalos idők délután három óra táján ott referált a hivatalnokai kar a városháza előtt, tartotta őket szóval Székely Lajos számvevő, a város legnépszerűbb Mici néniének ura. Melékfoglalkozásában szenvedélyes önkéntes tűzoltó, most is rajta a világoskék szolgálati öltöny, — nyilván mert úgy tűz a nap, hogy már-már gyújt — azonban odalép egyenkint kartársai elé és mondja.

— Van szerencsém magamat úgy is bemutatni, mint a csongrádvármegyei tűzoltószövetség kitüntetettjét.

— Mi az Lajos? — szólítja meg Pálffy Ferenc, aki most érkezik a Feketesas-utca felől a hivatalába.

Szépen, kényelmesen érkezik, amint az lehiggadt (egész életében higgadt) öreg urhoz illik, mire Lajos haptákba vágja magát.

— Van szerencsém így is bemutatni magam...

— Nagyon derék, nagyon derék, derül fel az öreg podeszta arca. Azonban nézzük az után, amiből élünk.

Arra megindul az elkoptathatatlanság felé, a toronyalatti gárda körveti falanként, elkísérik egészen a hivatalos szobájáig, mondhatnám, hogy harangzugás közben, mert hogy épp akkor huzzák meg három órára a harangot.

Olyan bevett szokás volt ez, lélekben meghonosodott és természetes, hogy sosem maradhatott el, Ősi időket hozott vissza, amikor a polgármestert két huszár kísérte, akármire járt, este viszont fátylavívó világosította meg az esetleg sötétlen terpeszkedő idők.

A tiszteltetés azonban csak délután történt, mert öreg Pálffy reggel kilenc felé érkezett hivatalába, akkor pedig a többinek már ott kellett ülnie a helyén.

— Maga, fiam, bejön hozzám, mondta az ajtóban irodistájának, a pajkos Gabriellynek, egy kis hivatalos dolgunk lesz.

Pajkos Gabrielly ugyanis olykor megjárta magát, tenorista Papp Dezső is szerette kis kocsmákban terjeszteni a dalkulturát, mikor is meleg hangja erejétől megreszkettek a szemközti házak, — egyszóval gyakran találtak apró bűnökben, ami azzal a következménnyel járt, hogy polgármesteri dorgálásra berendeltettek.

Ez nagy aktus volt és valahogyan így folyt le.

— Nem nehéz a lépcső nagyságos polgármester urnak?

— Jó lépcsők azok, kényelmesek, vigyáztunk rájuk, mikor a városházát építettük, Könnyen bírom.

— Hej, hej, azért a szabad tanvái levegő mégis csak különb a városinál. Tegnap is, hogy künn jártam a nagyságos urék táján, majd lekéstem a hivatalból, annyira elbáméskodtam a kis csikókra.

Pálffy podeszta közelebb húzta a szivaros skatulyát.

— Gyujtson rá, fiam. Azt mondja, hogy látta a csikóimat?

— Láttam ám, soha azoknál különbeket. Az egyik szebb, mint a másik, meghasadna a szívem, ha váltogatnom kellene bennük.

— Hát nem is akármilyenek azok, én nevélem őket, kifűnő a származásuk. Csak látna, hogyan ismernek, mikor a nevükön szólítom őket s ők rohannak felém! Akárcsak a gyerekek, virgónak, játékosnak, lesik, hogy mit hoztam nekik.

Papp Dezső, főbenjáró bűnös írónak ur tudós arcot vágott.

— Bölcsen méltóztatik mondani,

olyanok, mint a gyerekek. Jaj, de szépek, milyen érekesek!

Pálffy elmondott róluk mindent, ami teljes megismerésükhöz vezet, ecseteile a jövőjüket és mivel a referens jegyzője már harmadszor nyitotta rájuk az ajtót, csendes rezignációval befejezte a témát.

— Nagyon örülök neki, hogy tetszeltek magának, fiam. Látom, ért a lovakhoz.

— En ne értenék? — düllesztette ki a mellét a tenorista írónak.

— Derék dolog ez, hasznos szóra-közés, hát most menjen csak vissza a hivatalába. Azaz, mintha akartam volna még valamit mondani! Igaz, ni, tudom már. Hát én most magát szigoruan megdorgáltam, máskor foglalja magát jóba. Kimehet küldje be, fiam, a Szendrey Pali aljegyző urat.

Az utcán is megállt, ha szép lovat látott, gyönyörködött benne s nagyra-tartott embere volt Kecskés Pál, az akkori parádés kocsisok gyöngye, hosszú időn át a város szolgája. Ődirigálta a városi macskaköveken is úgy a négyest, hogy csak az édesanyja ölében érezhette puhább helyen magát az ember.

Milyen édeseket szundított Alsó-tanya felé haladtában az ő oltalma alatt Lázár György. Még a szivarfüstöt is csak három kilométeres távokon engedte ki a szájából, mikor is az a füst hosszasan elhőmpölygött, uszálya nőtt és térképet rajzolt Szeged nagyságáról, jövőjéről, amint azt az álmodozó polgármester elképzelte színes képekben.

— Polgármesteresnek voltam kirendelve, mondta a szakkifejezést Kecskés is, aki szintén régen elmúlt, mint a másik derék kocsis, a Szekeres István. De őket rendelték ki nagyvurak megköszönésére.

Mikor nyugdíjba ment Kecskés, egy-ideig a Mars-téri mázsálónál napidijaskodott, aztán felhúzódott Pestre a lányához, ott is halt meg. Szekeres mesélte ezt nekem még régen, emlékeztén a tanvái esetekre.

— Csak megálltunk a tanvákra egy-egy ház előtt. A Lázár nagyságos ur, akit jaj de sokat hordoztam, le se szállt, csak beszólt.

— Eljöttem megnézni, hogy vagytok?

— Híjták, hogy jöjjön be egy pohár borra, de nem vállalta az unszólást.

— Mennem kell!

Mentünk a másik tanvák felé, inspicálta a népeket. A Vadász kapitánnyal nagyon szeretett beszélgetni, sokszor künt is hált nála.

...Van egy emlékem, most mondok el először, öreg toronyalatti embertől hallottam, aki tanuja volt. Nincs benne kegyeleltetés.

Lázár a múlt század végefelé még csak főügyész volt a városnak, akkor szokott össze olyan nagyon a néppel, megszeretve erényeiben, hibáiban.

Hétfőn délelőtt tíz órakor Pálffy Ferenc számonvette a szenátorokat és megvitotta a tanácsulást. Referádra nem került nyomban a sor, apró kis közéleti pletykákat ismertettek. Ő maga azzal számolt be, hogy vasárnap hátrán jártak Ujszegeden. A hidjegyvekből állapították meg ezt, mert akkor még fizetni kellett a hidon.

Ha a tizezer körül járt a létszám, különösen ragyogott a szeme.

— Szeretik az emberek Ujszegedet, nagyon szeretik. De igazuk is van.

Aztán odafordul Lázár felé, aki szombaton tanyai kiküldetésben járt.

— Hogyan szórakoztatok, Gyurikám?

— Nagyon kellemesen telt az idő, virradt már, mikor hazatértem. Folyton akartam jönni de nem engedtek. Öreg Pálffy a füstölő szivarjára nézett, mintha attól akarna erőt kérni a következőkre, végül mégis ki-mondta a szívét terhelő szót.

— A lovak pedig ezalatt ott álltak befozva a ház előtt. Ezüst éjtel.

Lázár egy pillanatra felütötte a fejét, nini, hát ezt bonnan tudja az öreg, de hamar lesütötte a tekintetét.

— Hát mondom, egyáltalában nem volt biztos, mikor szabadulhatok, ké-szenlétben kellett lenni.

— De befogott lovakkal! Nem szeretted te a lovat, Gyurikám, ha ezt meg tudad engedni. Tudod, hogy milyen nemes állat az, mennyi kiméltet-re szorul amiért igénybe vesszük, kinozzuk, hajkurásszuk a magunk kényelmé érdekében? Fiam, fiam, nagyon elszomorodott a szívem, mikor ezt a dolgot hallottam.

Lázár csak ült lehajtott fejjel, bűnbánóan.

— Ne haragudj, Feri bácsi, az aka-

ralomon kívül esett meg, de többet nem fordul elő.

— Szeretem hinni, hogy úgy is lesz, végezte be a kínos jelenetet Pálffy Ferenc. Most pedig szent a bé-ke, haladjunk tovább.

Azt hiszem, ezt a jelenetet sosem felejtette el Lázár, mint ahogy minden megmaradt az ő termelő agyában. Akkor szerette meg úgy a lovat, hogy az emberek esetl sérelmeiket hamarabb megbocsátotta, mint az állatot ért bántalmakat.

Parádés kocsisokról, lovakról ír-ván azonban meg fogják érteni, hogy nem hagyhattam ki ezt a két kis történetet.

REGI RIPORTER

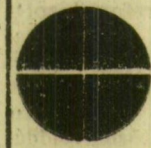
Mindennemű kenyérgabona őrlését vállalom a Tisza Malomban és a legfigyelmesebb kiszolgálást fogom minden gazdával szemben teljesíteni

Tisztelettel:

JENEI FERENC

a Tisza Malom bérlője

Szeged, Vám-tér 6.

Megszűnik a Hombár

Az 1943-44. évi terményértékesítési rendszerben tudvalevőleg a mezőgazdasági termények forgalmát a közellátási kormányzat az ujonnan életrehívott áruközpontról utján szabályozza. Ennek következtében a gabonaforgalom hatósági jellegű irányítását és ellenőrzését a Gabonaforgalmi Központ veszi át a Hombártól.

Két évvel ezelőtt alakult a Hombár olyaténképpen, hogy a közellátási minisztérium — saját szervezete híján — a kötött gabonaforgalom irányítására és ellenőrzésére igénybevette a Futura terményosztályának szervezetét és személyzetét és azt „Hombár gabonagyűjtési főosztály néven a maga közvetlen vezetésé alá helyezte. Már annakidején világos volt, hogy ez csak átmeneti megoldás, mert — amint a szakemberek már akkor is előre látták — a háború folytán a szükségessé vált adminisztratív feladatok végrehajtása inkább a hatóságok, mint a kereskedelem ügykörébe tartozik s a „Hombár“ létesítése határozottan eltávolodást jelentett a Futurának attól a fennállása óta követett, közel negyedszázados célkitűzésétől, amely elsősorban a termények felvásárlásának és értékesítésének mindenkor a termelő érdekei szerinti való lehonnyolítására irányult.

A kormány előrelátó politikája folytán a központi és vidéki közellátási szervezet kiépítésével párhuzamosan most végre sor kerülhetett a gabonaellátás közigazgatási és kereskedelmi jellegű munkakörének szétválasztására.

A gabonakészletek központi nyilvántartását és szétosztását — mint bevezetőben említettük — az új gazdasági évben már a közellátási minisztérium kebelében megszervezett Gabonaforgalmi Központ, a tényleges készletgyűjtés és értékesítés munkáját pedig az erre feljogosított gabonakereskedelem látja el. Ezzel a szétválasztással azután megszűnt az átmenetileg adminisztratív teendővel is megbízott Hombár különállásának és fenntartásának a szükségessége is.

A Hombár ténykedésének megszűnésével egyidejűleg a Budapesti Közlöny folyó évi július 21-i 161. számában 3820-1943. M. E. sz. rendeletével megszünteti a Futurához kirendelt kormánybiztos megbízatását is. Ezt a megbízatást tudvalevőleg dr. Faltinger Sándor ny. államtitkár töltötte be, aki rendkívüli nehéz viszonyok között látta el közérdekű feladatát és önfeláldozó, fáradságtalan munkájával maradandó érdemeket szerzett a kivételes időszak közellátási

nehézségeinek leküzdése és az ország gabonaneműekkel való folyamatos ellátásának biztosítása érdekében.

Értesülésünk szerint a Hombár megszűnése folytán a Futura gabonagyűjtési főosztálya, mely a jövőben ismét csak értékesítési tevékenységet fejt ki, tekintélyes bizományosi hálózatával tovább folytatja működését a gazdaérdekeket szolgáló eredeti hivatásának megfelelően.

Ez a kétezres létszámot meghaladó bizományosi kar, amely a kereskedelmi magyar gabonakereskedelem legjobban megalapozott képviselője, a Futura két és féltizedes céltudatos szervező tevékenysége, továbbá messzemenő támogatása mellett ismételtelen bebizonyítottá nélkülözhetetlenségét nemcsak most az irányított gazdálkodás, hanem már a szabadkereskedelem idején is.

A Futura bizományosai ezentel is mindenkor közvetlenül a helyszínen állnak a termelők rendelkezésére és gondoskodnak arról, hogy a gazdák egy a beszolgáltatási kötelezettség keretében felajánlandó, mint pedig a pontkötelezettségen felül forgalomba hozható terményeiket a vonatkozó hatósági árszabályok szerint elérhető legelőnyösebb áron és legkedvezőbb feltételek mellett értékesíthessék.

A Futura a Hombár megszűnése folytán igen sok hatósági jellegű adminisztratív teendővel mentesül, tehát most már kiterjedt üzlethálózatát és sokszorosán bevált munkakészségét ismét kizárólag a gazdaközönség érdekeinek szolgálatába tudja állítani.

46

Brillians, gyémánt

és smaragd ékszereket nagyon magas ártért vásárolunk Reich-ékszerész Kelemen-utca 11 A legrégibb szegedi ékszerész.

Asztalossegédek és tanoncokat felveszek fizetéssel Hegedűs Somogyi-utca 15.

BEVONULÁS MIATT

Bélyegeit csak a hó végéig veszem meg

Bélyegkereskedés

fogadalmi templommal szemben. Telefon 39-03.

183